அடித்தளம்

இலிண்ட்கிரென் என்ற அந்த முதியவருக்குச் சூம்பிப்போன கால்கள்; சாலைகளிலும் பூங்காக்களிலும் கைகளால் தவழ்ந்து செல்வார். தோலினால் ஆன கையுறைகளையும் காலுறைகளையும் அணிந்திருப்பார். குட்டையான தாடியுடன் அவர் முகத்தில் வெளிப்படுத்த இயலாமல் ஒரு துயரம் இருக்கும்; பணிவான சிறிய கண்கள். அவரை நாம் எல்லாருமே பார்த்திருக்கிறோம். அவரைக் கடந்து செல்லும்போது, அவரது நீட்டிய கரத்தில் ஒரு நாணயத்தைப் போட்டுவிட்டுச் செல்கிறோம். அவரும் வாழவேண்டுமல்லவா......

“நீ இந்நேரம் வீட்டிற்குப் போயிருக்க வேண்டாமா இலிண்ட்கிரென்? தாமதமாகிவிட்டதே” என்றேன்.

“ஆம், போகவேண்டும்” என்றார். நாங்கள் சாலையைக் கடந்தோம்.

“சாலையைக் கடப்பது உனக்கு அபாயகரமாக இல்லையா இலிண்ட்கிரென்?”

“ஓ, அப்படி ஒன்றுமில்லை. எல்லாரும் என்னிடம் கவனமாக இருக்கிறார்கள். நேற்று ஒரு காவலர் மொத்தப் போக்குவரத்தையுமே எனக்காக நிறுத்தி, என்னைக் கடக்க வைத்தார்.”

“இவ்வளவு சிரமங்களை நீ தாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறதே, இது மிகவும் அநியாயம் என்று உனக்குத் தோன்றுவதில்லையா? இலிண்ட்கிரென்.”

“இல்லை”, அவர் குரல் திடமாக ஒலித்தது. “எல்லாரும் நினைக்கிற அளவிற்கு இது அவ்வளவு மோசமில்லை, எல்லாமே பழகிவிடுகிறது. நான் இப்படியேதான் பிறந்தேன்.

குறைசொல்வதற்கு எதுவும் எனக்கு இல்லை. சொல்லப்போனால், என்னைவிட மோசமான நிலையில் எவ்வளவோ பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் படுகிற கஷ்டமெல்லாம் எனக்கு நேர்வதில்லை. என் வாழ்க்கை அமைதியாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருக்கிறது. இந்த உலகம் என்மேல் கருணையுடன் இருக்கிறது. நான் சந்திப்பதெல்லாம் நல்ல, அன்பான மனிதர்களை மட்டுமே” என்றார்.

“இலிண்ட்கிரென், உனக்கு அனைத்திலும் நல்லவற்றை மட்டுமே பார்க்கத் தெரிந்திருக்கிறது” புன்னகையுடன் பதிலளித்தேன்.

உண்மைதான். அவர் சொன்னதனைத் தீவிரமாக யோசித்துப் பார்த்தேன். அவர் சொல்வது எத்துணை உன்னதமான செய்தி என்று உணர்ந்தேன். வாழ்க்கையில் நல்லவற்றை மட்டுமே அறிந்து வைத்திருப்பது எவ்வளவு ஆசிர்வதிக்கப்பட்ட குணம்.

நாங்கள் நடந்தோம். கடைசியில் அவரது தெருவிற்குள் திரும்பினோம். அவர் தங்கியிருந்த வீடு பெரிதாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. "கீழே வந்து என் அறையைப் பார்ப்பீர்களா?" என்றார் இலிண்ட்கிரென்.

நான் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை ஏன் அங்கே செல்லவேண்டும்? அந்த அளவிற்கு நெருங்கிய நண்பர்கள் ஒன்றும் கிடையாது. என் வீட்டிற்குப் போகும் வழியில் அவருடைய இடமும் இருந்ததால், கூடவே வந்தேன். என் மௌனத்தைக் கண்டு அவர், "என் வீட்டிற்கு உங்களை அழைத்ததில் ஆட்சேபணை ஏதுமில்லையே" என்று கேட்டார்.

"இல்லை" என்றேன்.

அவர் கீழே அமர்ந்துகொண்டு, சாவியைத் தடவிப் பூட்டில் நுழைத்தார். அவருக்காகப் பூட்டு கீழே இறக்கிப் பொருத்தப்பட்டிருப்பதனைக் கவனித்தேன். என் வீட்டுக்காரர்தாம் இப்படி அமைத்தார். அவர் எல்லாவற்றையும் கவனித்துச் செய்பவர். கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றோம். விளக்கைப்போட்டதும் அந்த அறையைச் சுற்றிக் கவனித்தேன். சிறிய, வெற்று அறை அது. குள்ளமான இரு நாற்காலிகள். ஒரு மூலையில் சமைப்பதற்கான அடுப்பு ஒன்று. பக்கத்தில் ஓர் அலமாரி. அதில் டப்பாக்கள் உயரவாரியாக, லேபிள் ஒட்டி அடுக்கப்பட்டிருந்தன. தரையிலிருந்து எழுப்பப்பட்ட சிறிய மேட்டில் படுக்கை சுத்தமாக அமைக்கப்பட்டு, படுக்கை விரிப்பும் தூய்மையாக இருந்தது. இத்தனை ஏழ்மையிலும் இவ்வறையின் ஒவ்வொரு மூலையும் சுத்தமாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருக்கின்ற இந்த ஒழுங்கு, எனக்குள் விளங்க முடியாத வேதனையைத் தந்தது. இவருடைய நிலையில் நான் இருந்திருந்தால் ஒரு பொந்திற்குள் அழுக்காக, அசிங்கமாக ஒரு விலங்கைப்போல ஒளிந்திருந்திருப்பேன். என் மனம் நெகிழ்ச்சியில் கலங்கிக் கனமானதை உணர்ந்தேன்.

"சோதனைகள் நிறைந்ததாக இருக்கிறபட்சத்தில் இவ்வுலகத்தை மீறிய ஏதோ ஒன்று தமக்கு நிகழ்கிற அனைத்திற்கும் ஏதோ காரணம் வைத்திருக்கிறதோ?" என்றேன். அந்த வயதான ஊனமுற்ற முதியவர் ஒருகணம் யோசித்தார்.

பிறகு மெதுவாக "இல்லை" என்றார்.

"இது குறித்து எங்கள் வீட்டுக்காரரிடம் அடிக்கடி பேசியிருக்கிறேன். பலவற்றையும் அவர் கற்றுத் தந்திருக்கிறார். நீங்கள் அவரைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். வியத்தகு மனிதர் அவர். நீங்கள் அவசியம் அவரைச் சந்தித்தல் வேண்டும்."

சந்திக்கத்தான் வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இவர் சொல்கிற வீட்டுக்காரர் மற்றவரிடமிருந்து வேறுபட்டவராகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். நான் இங்கு வந்து, அவரிடம் எனக்கு ஏதாவது வீடு தரமுடியுமா? என்று கேட்டபோது "உன்னை அடித்தளத்தில்தான் குடிவைக்க முடியும். மாடியில் இருக்க உன்னால் முடியாதே" என்றார்.

"ஆம். உண்மைதான்" என்றேன்.

"இந்த அடித்தளம் உனக்குப் பொருத்தமாக இருக்குமென நினைக்கிறேன், சரியா? என்ன நினைக்கிறாய்?" என்றார் வீட்டுக்காரர்.

“இங்கு எனக்கு வசதியாகவே இருக்கும்” என்றேன்.

“அடித்தளத்தில் நல்ல, நம்பகமானவர்களை, நான் நன்கு அறிந்த, எனக்குப் பிடித்தமானவர்களை மட்டுமே குடிவைப்பேன். நல்லது, ஆனால் உன்னால் வாடகை தரமுடியுமா?” என்று கேட்டார். இதில் அவர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். “நீ எவ்வளவு ஏழையாக இருந்தாலும் உன்னால் அதிகம் வாடகை தரமுடியாது என்பதனால், குறைவாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால், தவறாமல் தந்துவிடவேண்டும். உன்னால் முடியுமா?” என்றார். “நான் உலகில் உள்ள நல்லவர்களை நம்பித்தான் இருக்கிறேன்” என்றேன். அவர் என்னைக் கூர்மையாகப் பார்த்தபடி, அப்படி யாராவது இருக்கிறார்களா?” என்றார்.

“நிச்சயம் நிறைய பேர் இருக்கவேண்டும்” என்றேன்.

“நீ சொல்வது சரிதான். உண்மையிலேயே அப்படி நம்புகிறவர்களுக்கு அது எளிதானதுதான். நீ புத்திசாலி. நீ என்னுடன் தங்கலாம்” என்றார். மிகவும் எளிமை யானவராகவும், இயல்பானவராகவும் இருந்தால்கூட, அவர் அற்புதமான மனிதர். அவ்வப்போது என்னைப் பார்த்துக் கொஞ்சநேரம் பேசிவிட்டுச் செல்வார். அஃது, எனக்கு எவ்வளவு தேவையாக இருக்கிறது தெரியுமா? நாம் பாராட்டப்படுவது மிகவும் பரவசமூட்டும் செயல். நீ ஒரு பயனுள்ள மனிதன் இலிண்ட்கிரென்” என்பார்; கேட்பதற்கு மிகவும் நிறைவாக இருக்கும். அவர் என்னை நிறைவோடு பார்த்தார்.

“இலிண்ட்கிரென், உனக்கு வாழ்க்கை முழுமையானதாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் இருக்கிறதா?”

“ஆம்” என்று நிதானமாக என்னை உற்று நோக்கினார்.

நான் மௌனமாக எழுந்து அவரிடம் நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, இரவு வணக்கம் சொன்னேன். நான் திரும்பவும் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதுவே என் விருப்பமும் என்று சொன்னேன். பிறகு, வாசல் வரை என்னுடன் ஊர்ந்து வந்து வழி அனுப்பினார். தெருவில் இறங்கி நின்றேன். அந்தக் குடியிருப்பு முழுவதும் இருட்டில் மூழ்கியிருந்தது. இந்த வயதானவரின் வீட்டு விளக்கு மட்டுமே எரிந்துகொண்டிருந்தது. அநேகமாக, என் வீடு வரைக்கும் செல்ல அதுவே போதுமானதாக இருக்குமென்று தோன்றியது.

மூலநூல் : பேர் லாகர்க்விஸ்ட் சிறுகதைகள் (சுவீடன்)
தமிழில்: ஜி. குப்புசாமி.

மாதிரி வினாக்கள்

நெடுவினா

இலிண்ட்கிரென் பண்பு நலன்களை விளக்கி எழுதுக.

செயல்திட்டம் : மாற்றுத்திறனாளியரின் திறனைக் கண்டறிந்து ஒரு கட்டுரை எழுதுக.